

РЕШЕНИЕ

№ 17618

гр. София, 11.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в публично заседание на 14.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8470** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. АПК вр. чл. 284 – 286 ЗИНЗС.

Образувано по искова молба, подадена от К. Р. Р., ЕГН [ЕГН], [населено място], чрез адвокат Бозов, АК В., срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ при Министерство на правосъдието за присъждане на сумата 2000 лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в периода от 26.05.2023 г. до момента на подаване на ИМ, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата, настъпили от липса на подsigурена достатъчно топла вода за удовлетворяване на хигиенни нужди, поради поставен един брой бойлер с вместимост 80 /осемдесет/ литра, ползван от 40 /четиридесет/ лица на територията на Затворническо общежитие от открит тип „Казичене“ /ЗООТ „Казичене“/. Посочва се, че неимуществените вреди се изразявали в обида, огорчение, възмущение, чувство на малоценност и принуда да търпи неща, противни на волята му, неудобство и унижение на човешкото достойнство, стрес и страдание през целия исков период. Не било засегнато сериозно здравето му, но счита че следва да се вземе предвид кумулативното въздействие върху личността на ищеца на неблагоприятните условия, в които е бил поставен и продължителността на това въздействие. Твърди основателност на иска като цитира нормативни основания, както и че неимуществената вреда се предполага до доказване на противното по силата на оборимата презумпция, въведена с чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС.

Иска се и присъждане на направените по делото разноски. В ход по същество се представлява от упълномощения адвокат.

В хода на производството, с оглед постъпилия отговор от ответника и след събиране на

свидетелски показания, и по указания на съда, представителят на ищеца конкретизира периода на иска предвид факта, че ищецът е освободен на 12.07.2025 г., съответно е напуснал ЗООТ „Казичене“.

Ответникът – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, чрез упълномощен процесуален представител, оспорва иска като неоснователен и недоказан. Излага доводи, че не са налице доказателства за незаконосъобразни действия или бездействия на администрацията, нито за претърпени от ищеца вреди и причинна връзка между твърдените неблагоприятни условия и претендираните неимуществени вреди.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

Административен съд София град, I отделение, 4-ти състав, след като се запозна с приетите по делото доказателства и становищата на страните, намира за установено следното, от фактическа страна:

Исковата претенция е с правно основание чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС и касае претърпени неимуществени вреди от действия и бездействия на органи по изпълнение на наказанията, твърдени като неизпълнение на задължението на държавата чрез администрацията на ответника за осигуряване на благоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода като се подsigурява достатъчно топла вода.

От фактическа страна в исковата молба се твърди, че на 26.05.2023 г. ищецът постъпил в Софийски затвор, Затворническо общежитие от открит тип „Казичене“ за изтърпяване на наказание лишаване от свобода 3 години, наложено му по н.о.х.д. № 2823/2006 г. по описа на Софийския градски съд. Ищецът полагал труд, съгласно допустимото в рамките на ЗИНЗС. Сочил, че на обитавания от него етаж в ЗООТ „Казичене“ имало обособено помещение - баня с един душ и бойлер, ползвано свободно от 06:30 до 23:00 часа. Ищецът и останалите лишени от свобода не ползвали това помещение, докато полагат труд. При връщането им от работа се скупчвали тълпи от лишени от свобода за удовлетворяване на нормалните хигиенни нужди от топла вода и душ. Това право било сериозно затруднено, тъй като инсталираният бойлер бил с вместимост 80 л., а душът е само един.

Съгласно данните от постъпилия от ответника отговор с приложена информация от началника на затвора в [населено място] с рег. № 11159/21.10.2025 г., л.св. К. Р. Р., ЕГН [ЕГН], е преведен на територията на ЗООТ „Казичене“ от 13.06.2023 г. до 12.07.2025 г., когато е освободен УПО. В отговор са предоставени данни за пребиваването на ищеца в 1-ва група и бил настанен както следва: На 13.06.2023 г. е настанен в [жилищен адрес] в приемно спално помещение с лицата Б. А. К. и Х. Сенгюлер; От 16.06.2023 г., след представяне в комисия за разпределение е настанен в 1-ва група, в [жилищен адрес] сп. п-е №4, с лицата Д. Н. Д. и С. А. Б.; От 27.06.2023 г. пребивавал в горепосоченото спално помещение само с лицето С. А. Б.; От 13.09.2023 г. е преместен в [жилищен адрес] сп. п-е № 7, с лицето В. Г. У.; От 29.09.2023 г. е преместен в [жилищен адрес] сп. п-е № 12 с лицето Кармелино Скиавоне; От 09.07.2024 г. бил сам в спалното помещение до 08.08.2024 г., когато настаняват лицето И. В. Г.; От 14.10.2024 г. отново остава сам в същото спално помещение; От 16.10.2024 г. в същото сп. помещение при него е настанено лицето М. Ю.; От 29.10.2024 г. останал отново сам в спалното помещение; От 06.11.2024 г. при него било настанено лицето Л. Д. Л.; От 06.03.2025 г. в сп. помещение стават трима с настаняването на лицето С. Е. Т.; От 28.03.2025 г. в спалното помещение останали К. Р. Р. и Л. Д. Л.; От 23.05.2025 г. в същото спално помещение, а именно в [жилищен адрес] сп. п-е № 12, съжителства с л. св. Д. М. Ц., до 11.07.2025 г.

По конкретните твърдения в исковата молба е предоставена информация за график за ползване на

топлата вода, начина на затопляне и броя на ползващите лица, а именно, че на територията на ЗООТ „Казичене“, групата варира между 50 и 70 човека, като на всеки един от етажите към процесния момент са настанявани от 40 до 50 човека. Всеки етаж разполага с една обща баня, като нейното използване ставало по установен график, а именно до 16:00 ч. се ползвала от лишени от свобода, намиращи се в общежитието целодневно, а след посочения час се ползвала от лишените от свобода, работещи на външни работни обекти, до 23:00ч. Обемът на ползвания бойлер е 120 л.

Тази информация е потвърдена с представените данни от ответника в о.с.з. на 14.04.2026 г. - справка от и. ф. началник на Затвора в [населено място] с рег. № 111-30-5869#1/09.04.2026 г.

Уточнено е, че по време на изтърпяване на наказанието в ЗООТ „Казичене“ нямало постъпили оплаквания от лицето – ищецът К. Р., които да са насочени към проблеми за използването на баните.

Предоставена е още информация по отношение на здравословните оплаквания на ищеца за извършени прегледи, респективно прилагано лечение, като след справка с мед. фелдшер при ЗООТ „Казичене“ по делото ответникът сочи, че анамнестично се съобщавало за увеличени стойности на пикочна киселина - подагра и дископатия. Като по време на престоя ЗООТ „Казичене“ ищецът бил консултиран неколккратно по повод основното заболяване - дископатия. Извършени са изследвания - КАТ, електомиография и е консултиран с проф. К. Г., получил предписаната терапия. По повод подаграта спазвал хигиенно диетичен режим. На 09.08.2023 г. контузил дясна глезена става, изведен бил по спешност и консултиран в УМБАЛ „Св. А.“. Неколкократно предоставял документи за физиотерапия и рехабилитация за прекъсване на изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“. Молбата му била уважена, вкл. за срок от 04.03.2025 до 28.03.2025 г. съгласно постановление № 4/20.2.2025 г. на Софийска градска прокуратура.

Също така, сочат се данни за предоставянето на хигиенните материали на лишените от свобода по установен ред и график /приложена справка в тази връзка, вкл. по отн. на ищеца, удостоверено срещу подпис./ Отбелязва се, че за нуждите на лишените от свобода, пребиваващи на територията на ЗООТ „Казичене“, се предоставяли и допълнителни хигиенни материали, като шампоан, душ гел, паста за зъби и почистващи препарати, които можело да получат след подадено от тях заявления. Конкретно, след извършена проверка, се установило, че л.св. К. Р. Р. не е подавал такива заявления по време на престоя си в ЗООТ „Казичене“.

Наред с това, ответникът, във връзка с бланкетно споменатото в исковата молба наличие на хлебарки и дървеници, което не е поддържано в последствие е съдебното дирене и не се обосновават настъпили неимуществени вреди в тази връзка от ищеца, дава информация за дезинфекция и деритизация в спалните помещения. Тези дейности се извършвали по изготвен график от лицензирана външна фирма, като липсвали данни за протоколи за извършени действия по изготвения график. В последствие от 28.06.2024 г. било наредено от главния директор на ГДИН дезинсекционните и дератизационните обработки в местата за лишаване от свобода да се извършват само от квалифицираните служители, преминали курс на обучение за изпълнител на ДДД, съгласно нормативните изисквания на Наредба №1/05.01.2018 г. за условията и реда за извършване на ДДД, данни за протоколи за извършени действия по изготвения график, за което по делото са приложени заверени копия на протоколи.

По делото, ответникът предоставя и данни за битовите условия и спалните помещения.

Отговорът на ответника и конкретните факти в него по така предявената пред съда искова молба за обезщетение за неимуществени вреди, настъпили от липса на подсигурана достатъчно топла вода за удовлетворяване на хигиенни нужди, не са оспорени от ищеца.

По искане на ищеца е разпитан свидетелят С. Т. А.. Същият не е сред лицата, обитавали с него едно спално помещение в ЗООТ „Казичене“. Запознали се с ищеца през септември 2024 г. и работели за намаляване на присъдите на един обект извън затворническото общежитие. Твърди, че през процесния период на всички етажи на общежитието били сложени бойлери обем 120 л., дава сведения как се ползвала банята от лицата, които са се прибрали от работа. Ищецът бил споделял, че има дискова херния. Съдът кредитира свидетелските показания като ясни и непротиворечиви и ще обсъди същите заедно с другите доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Искът за присъждане на обезщетение е предявен от процесуално легитимирано лице, което твърди, че е претърпяло неимуществени вреди в резултат на незаконосъобразни действия и бездействия на длъжностни лица от администрацията на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, което е юридическо лице към Министерство на правосъдието, с териториални структури, включващи и затворите - чл. 12, ал. 3 ЗИНЗС, за периода от 26.05.2023 г. до настоящия момент поради липса на подсигурана достатъчно топла вода за удовлетворяване на хигиенни нужди, поради поставен един брой бойлер с вместимост 80 литра, ползван от 40 лица на територията на Затворническо общежитие от открит тип „Казичене“.

Искът е предявен срещу надлежен ответник по чл. 205 АПК във вр. чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС – Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ – юридическо лице, осъществяващо прякото ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода, с териториални служби, каквито са затворите.

Предявеният иск е допустим, а разгледан по същество – неоснователен, по следните съображения:

Съгласно чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, държавата отговаря за вредите, причинени на лишени от свобода и задържани под стража от специализираните органи по изпълнение на наказанията в резултат на нарушения на чл. 3. В случая с исковата молба се претендират претърпени неимуществени вреди, нанесени на ищеца в резултат на неизпълнение на задължението на държавата чрез администрацията на ответника за осигуряване на благоприятни условия като ищецът бил поставен в неблагоприятни такива за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода досежно подсигуряването на достатъчно топла вода за удовлетворяване на хигиенните нужди на ищеца, поради което съдът квалифицира иска с правно основание чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС. Съгласно чл. 3, ал. 1 ЗИНЗС, осъдените и задържаните под стража не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение. Според чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС, за нарушение на ал. 1 се смята и поставянето в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода или задържането под стража, изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност.

За да възникне право на обезщетение по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, е необходимо ищецът да докаже наличието на следните кумулативни предпоставки: нарушение на чл. 3 ЗИНЗС от страна на специализираните органи по изпълнение на наказанията, настъпила вреда в правната сфера на ищеца и наличие на пряка и непосредствена причинна връзка между нарушението и вредата.

За разлика от деликтната отговорност по чл. 45 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/ при отговорността по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС въпросът за вината на конкретните причинители на вредата е ирелевантен за възникването на отговорността. Освен това при отговорността по чл.

284, ал. 1 ЗИНЗС е налице нормативно установена, по силата на чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, оборима презумпция за настъпване на неимуществените вреди като последица от нарушаването на забраната по чл. 3 ЗИНЗС.

Следователно, за разлика от отговорността по чл. 45 и сл. ЗЗД, при претендирането на която увреденият трябва да докаже наличието на причинени неимуществени вреди като пряка и непосредствена последица от неправомерното деяние, при отговорността по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, по аргумент от чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС, ответникът е този, който носи тежестта да разколебае презумираното от закона настъпване в патримониума на лишения от свобода на твърдените от него неимуществени вреди вследствие на нарушената от специализираните органи по изпълнение на наказанията забрана по чл. 3 ЗИНЗС.

Доказването на останалите елементи от фактическия състав на отговорността е изцяло в тежест на ищеца, който посредством пълно и главно доказване, тоест по категоричен и безсъмнен начин, трябва да установи по делто, че спрямо него е извършено твърдяното неправомерно действие, респективно че е налице неправомерно бездействие, от страна на специализиран орган по изпълнение на наказанията, с което е нарушена забраната по чл. 3 ЗИНЗС.

В разглеждания случай ищецът е изложил твърдения, че са му нанесени неимуществени вреди, тъй като не била подсикурена достатъчно топла вода за удовлетворяване на хигиенни нужди, съотв. бил лишен от възможност за къпане с топла вода.

Между страните не е спорно, че ищецът К. Р. Р., ЕГН [ЕГН], [населено място], е пребивавал в ЗООТ „Казичене“. По заявления начален момент на периода, съдът намира за необходимо да обсъди, че съгласно справка от началника на затвора в [населено място], с рег. № 11159/21.10.2025 г., Р. е пребивавал в ЗООТ „Казичене“ от 13.06.2023 г. до 12.07.2025 г. Тези факти не са оспорени от ищеца, като самото обстоятелство за освобождаването на Р. и съответно напускането на ЗООТ „Казичене“ е заявено и от изслушания по делото свидетел. Това обстоятелство не е било посочено в сезиращата искова молба. В о.с.з. на ищеца са дадени изрични указания да представи доказателства за освобождаването на Р. и съответно напускането на ЗООТ „Казичене“, необходимо и във връзка с уточняването на периода на иска. Такива не са представени, като ищецът не си спомнял кога е освободен и нямал документ за това. При тази обстановка упълномощеният процесуален представител на ищеца е уточнил за процесен периода от 26.05.2023 г. до 12.07.2025 г.

Съдът намира, че събраните по делото доказателства не сочат на незаконосъобразни действия/бездействия на служителите на ЗООТ „Казичене“, от които да се направи извод за нарушаване на забраната по чл. 3 ЗИНЗС.

Съгласно чл. 43, ал. 5 ЗИНЗС количеството дневна светлина, степента на изкуственото осветление, отопление и проветряване, достъпът до санитарни възли и течаща вода, както и минимумът обзавеждане на спалните помещения се определят с правилника за прилагане на закона. В чл. 151, ал. 1, т. 3 ЗИНЗС е предвидено на лишените от свобода да се осигуряват условия за къпане - по възможност всеки ден, но най-малко два пъти седмично; след всяко ползване на баня помещението се почиства и дезинфектира. Като съгласно чл. 65, ал. 1 от закона в затворническите общежития от открит тип се прилагат общ и лек режим.

Съгласно чл. 20, ал. 3 ППЗИНЗС на лишените от свобода се осигурява постоянен достъп до санитарен възел и течаща вода. В заведенията от закрит тип и арестите в затворите ползването на санитарен възел и течаща вода се осъществява в спалните помещения. В чл. 21, ал. 6 ППЗИНЗС е предвидено на лишените от свобода да се създават условия за къпане не по-малко от два пъти седмично и за изпиране на дрехите, спалното и личното бельо.

Наред с горното се установява, че графикът за ползване на общите помещения в затворническите

общезития от открит тип не е уреден изрично в отделен нормативен акт като конкретен „график“. Правната уредба се съдържа общо в ЗИНЗС и ППЗИНЗС. Конкретният ред за ползване на общите помещения /баня, кухня, пералня, телевизионна зала, фитнес и др./ обичайно се определя с вътрешни правила; дневен режим; заповед на началника на затвора или на затворническото общежитие. Правното основание за това произтича от правомощията на началника на затвора по ЗИНЗС и ППЗИНЗС да организира вътрешния ред и режима в общежитието.

По делото е безспорно, че в ЗООТ „Казичене“ към процесния момент на всеки един от етажите са настанявани от 40 до 50 човека, тъй като на един етаж имало 18 спални помещения, в които можело да бъдат настанени най-много трима лишени от свобода. От подадената от ответника справка е видно, че ищецът в процесния период на пребиваване в общежитието е бил в спално помещение с още две лица единствено в периодите от 13-26.06.2023 г. вкл. и от 06.03.2025 г. до 27.03.2025 г. вкл. В. за втория период, съгласно приложената по делото справка, по молба на ищеца за прекъсване на изтърпяване на наложеното наказание „лишаване на свобода“ и съгласно постановление № 4/20.02.2025 г. на СГП наказанието е прекъснато за срока 04.03.-28.03.2025 г. Това обстоятелство, освен че представлява доказателство досежно необосноваността и неоснователността на исковата молба по така заявената претения и период, доказва още, че през процесния период настанените лица на етажа са били по-малко от местата в спалните помещения, съответно като брой лица, които ползват общите умивални. На същия извод навежда и неоспореното от ищеца обстоятелство, че неколккратно за периода е бил сам в спално помещение, вкл. в продължение на близо месец в периода 09.07.2024 г. – 08.08.2024 г.

На следващо място, по делото е безспорно, че всеки етаж разполагал с една обща баня, като нейното използване ставало по установен график, а именно до 16:00 ч. се ползвала от лишени от свобода, намиращи се в общежитието целодневно, а след посочения час се ползвала от лишените от свобода, работещи на външни работни обекти, до 23:00 ч.

Обемът на ползвания бойлер бил 120 л. От отговора на ответника и разпитаният свидетел става ясно, че бойлерът е с обем 120 л, което следва да се кредитира и от съда. Съответно, по делото не се доказва твърдението в исковата молба ползваният бойлер за топла вода да е с обем 80 л.

Това обстоятелството, наред с фактите, че настанените на един етаж в общежитието между 40 и 50 лица могат да ползват общата баня по установен график в зависимост дали пребивават в общежитието целодневно, оборват твърдението на ищеца за липса на достатъчно топла вода, съответно неблагоприятни условия. Напротив, установяват се създадени условия за повече топла вода като количество, както и че в общежитието има ред за ползването на общата баня съответно на топлата вода. Като лицата, сред които ищецът попада като л. св., който работи на външен обект, са по-малко от общия брой лица, които сочи в исковата молба, и сред който общ брой логично не попада пред вид графика и като работещ на външен обект.

Доказва се, че на всеки етаж има обща баня с топла вода и всеки има достъп до нея. Действително, топлата вода се осигурява с бойлер, не е от ТЕЦ или др., но това обстоятелство не е с такава тежест, че да се приеме за установено наличието на неблагоприятни условия, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност в смисъла на чл. 3, ал. 2 ЗИНЗС.

Според съда са несъстоятелни и бланкетните позовавания в исковата молба на чл. 3 ЕКПЧ. Същите не се поддържат и обосновават в хода на делото. В тази връзка, за да попадне в случая изтърпяването на наказание „лишаване от свобода“ в забраната по чл. 3 ЕКПЧ, страданието и унижението трябва да надхвърлят неизбежния елемент на страдание и унижение, свързани със самото лишаване от свобода. В рамките на мястото за изтърпяване на наказание се търпят ограничения, свързани както със самото място, така и с режима и правилата на вътрешния ред,

което обаче не е основание за ангажиране на безвиновната отговорност на държавата. Според съда не са налице всички елементи от състава на законовата норма, а противоречието между посочените в исковата молба обстоятелства и събраните по делото доказателства, обосновават несъстоятелността и неоснователността на твърденията в нея.

По отношение на твърденията за плексит в исковата молба и за дискова херния – по заявеното от разпитания свидетел, съдът не може да кредитира същите като противоречиви и наред с това същите представлява твърдения, които могат да бъдат доказани без същото да представлява противопоставяне на правило по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС. Наред с това субективните възприятия на ищеца са естествени емоционални преживявания в условията на изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“. Не може да се направи извод, че спрямо ищеца е било проявено отношение, което да предизвика у него чувство на унижение, обида, ограничена лична свобода, огорчение и пр. Предпоставка за реализиране отговорността на държавата за вреди е и наличието на пряка и непосредствена връзка между твърдените неизпълнение на задължения и причинени вреди, която връзка с оглед гореизложеното за недоказаност на другите елементи от фактическия състав, също се явява недоказана.

Гореизложеното обуславя извод за отсъствие на нарушения, касателно осигуряването на достатъчно топла вода. По делото не са представени доказателства, а и ищецът Р. не сочи по време на изтърпяване на наказанието да е подавал оплаквания по повод наличието и използването на топлата вода в общите бани. Само за пълнота на мотивите на съда следва да се отбележи, че с твърденията в исковата молба за течаща вода и дневен тоалет и хигиена не се държи сметка, че в случая се касае за престой в затворническо общежитие от открит тип.

Предвид тези обстоятелства не се обосновава наличието на първата предпоставка за възникване на правото на обезщетение и отговорността на държавата по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС, а именно нарушение на чл. 3 ЗИНЗС, от страна на специализираните органи по изпълнение на наказанията. Не са налице неблагоприятни условия, водещи до настъпване на сочените от ищеца неимуществени вреди. Доколкото не се установи незаконосъобразно действие/бездействие на затворническата администрация, тоест не се доказва нарушение по чл. 3 ЗИНЗС, оборимата презумпция по чл. 284, ал. 5 ЗИНЗС не намира приложение в случая. По делото липсват данни за това в резултат на увреждане за ищеца да са настъпили отрицателни последици, засягащи неблагоприятно защитени от правото негови неимуществени интереси, а още по-малко за това последиците да следват закономерно от действието/бездействието на длъжностни лица от Затворническо общежитие от открит тип „Казичене“, по силата на безусловно необходимата връзка между тях.

Налага се извод за неоснователност на предявения иск поради липса на елементите от фактическия състав, необходим за ангажиране на отговорността по чл. 284, ал. 1 ЗИНЗС. Твърдените от ищеца действия/бездействия, довели до неимуществени вреди, както и причинно-следствена връзка не са доказани. В съвкупността си изложените фактически и правни доводи обуславят краен извод за недоказаност и неоснователност на предявения иск, поради което същият следва да се отхвърли.

Неоснователността на главния иск води до неоснователност и на акцесорния иск, поради което съдът следва да отхвърли и претенцията за присъждане на законни лихви.

Искането за заплащане на разноски на ответника е неоснователно. В производството по ЗИНЗС не е предвидено изрично заплащане на юрисконсултско възнаграждение, за разлика от това по ЗОДОВ, и същите се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 78, ал. 8 ГПК

вр. чл. 144 и чл. 143 АПК, поради което ищецът не дължи на ответника заплащане на юрисконсултско възнаграждение.

Водим от гореизложените съображения и на основание чл. 203 АПК вр. чл. 285, ал. 1 ЗИНЗС, Административен съд – София град, I-во отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ искова молба, предявена от К. Р. Р., ЕГН [ЕГН], [населено място], срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ при Министерство на правосъдието, за присъждане на сумата в размер 2000.00 лв. /две хиляди лева/ ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателно изплащане на сумата, представляваща обезщетение за неимуществени вреди в периода от 26.05.2023 г. до 12.07.2025 г. в резултат на действия/бездействия на администрацията на Затворническо общежитие от открит тип „Казичене“, изразяващи се в осигуряването на достатъчно топла вода.

Решението може да се обжалва пред тричленен състав на Административен съд София–град в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК и по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: